

Joan Lerma i el guerrisme s'imposaran del tot al VI Congrés del PSPV-PSOE

Interior d'un congrés

Amb el lema "La força del socialisme", el màxim òrgan entre executives dels socialistes valencians es reunirà els dies 14, 15 i 16 d'aquest novembre al Palau de la Música de València. Ningú espera cap sorpresa. Serà la victòria definitiva de Joan Lerma i Alfonso Guerra.

Al PSPV han estat tallats tots els caps crítics.

RAFA GIL

Dae divendres a diumenge, 353 delegats en 117 delegacions detendran la veu i el vot d'un cens aproximat de 35.000 afiliats, empadronats en més de 800 agrupacions locals. El PSPV, destina enguany 25 milions de pessetes per a la gran reunió ordinària. Ha imprès 100.000 adhesius, ha editat 10.000 cartells, ha llogat 50 tanques publicitàries, i 221 persones s'encarregaran d'assegurar que no falle res.

A dues setmanes de la gran celebració, el projecte-marc ja comptava amb la presentació de més de vuit-centes esmenes. La majoria, del corrent Esquerra Socialista, ES, que encapçala el diputat autonòmic Vicent Garcés. Cent quinze intenten precisar les actuacions municipals; cent cinquanta-quatre modifiquen la ponència d'organització i estatuts; cent seixanta-vuit pretenen corregir el document socio-econòmic; i la resta apunten al quadre teòric i tàctic del programa del PSPV-PSOE.

"Les esmenes proposades al Congrés

van en el sentit de vertebrar-nos més en la societat valenciana, encara que som el partit amb més contacte amb ella", afirma el secretari d'organització del PSPV-PSOE, Albert Pérez Ferré. "Tractem de penetrar més en les Associacions de Veïns, de Consumidors, d'ecologistes, etc. Però no per controlar-les".

ES ha demanat un major contingut polític i ideològic a la ponència-marc del PSPV-PSOE, i una política d'aliances amb projectes concurrents de l'esquerra plural. Idea que no agrada, evidentment, a la direcció més oficialista. Pérez Ferré afirmava: "Som la força hegemònica, la casa comuna de tota l'esquerra del País Valencià. Tots cabem al PSPV, on volem reafirmar les conquestes socials i la recuperació cultural i lingüística del País Valencià".

Al 32 Congrés Federal, el president del partit i de les Corts valencianes, Antoni García Miralles, i una fidel seguidora de Joan Lerma, Pepa Frau, s'incorporaren a l'executiva federal del PSOE. García Miralles és, aparentment, el contrari més

ferm a que el corrent ES forme part del consell d'administració del PSPV. És de nou Pérez Ferré qui parla: "volem fer un partit plural, i a Madrid els oferirem un acord. Però no va ser possible. Confie en la col·laboració dels companys d'ES des del dia següent al Congrés".

"En aquesta operació d'uniformitat orgànica i política hi ha un cert repartiment de papers", comenta Garcés. "I per això diuen que el Comité de Madrid es contrari a la nostra integració, i que Miralles, lògicament, no ens vol. Evidència una falta total de maduresa política sobre la pluralitat interna del partit". El líder d'ES estava pendent d'una conversa amb l'honorable secretari general, Joan Lerma.

A Madrid es comenta que, defenestrats De la Rocha i Santesmases, tradicionals portaveus del corrent, Garcés és ara l'amo de la casa, i l'únic que pot obrir la porta del futur d'ES. "No crec que siga tan rotund. Però, certament, ES té al País Valencià més història i un major esforç organitzatiu, amb una relativa presència institu-

RAFA GIL

Albert Pérez Ferré

Volem un congrés que no siga interior, sinó que s'atinga a la societat, desenvolupant tant el programa de govern com l'electoral. El nostre projecte és autònom, cosa que no poden dir els altres. Autònom del poder empresarial, i dels sindicats. Tenim vocació de governar en majoria, nosaltres sols. No tenim alternativa, i això no és bo per a la democràcia, perquè ens acomodem. La dreta no és seriosa, ni té programa ni té futur.

RAFA GIL

Cebrià Ciscar

Els congressos del PSPV no tenen per què constituir cap sorpresa, en la mesura que hi ha hagut un ampli debat. Els socialistes valencians hem dut un procés de resolucions ben discutides. El VI Congrés ha de realitzar-se des de la tranquil·litat i el consens, buscant un acord ben ampli i majoritari. Em sent vinculat amb el projecte majoritari, les resolucions del Congrés Federal i l'elaboració del Programa 2000.

RAFA GIL

Rafael Blasco

El Congrés Federal estava molt condicionat per la campanya contra Guerra. Era una situació molt singular, però açí no hem de caure en aquesta temptació. El partit no pot donar carta blanca al dogmatisme ni a l'absolutisme. No podem anar cap arrere en cada congrés. De cap manera pense inhibir-me, però m'han tingut lligat de peus i mans, absolutament blocat, per la querella als dos últims congressos.

cional i orgànica. Fins ara, els socialistes valencians no han utilitzat mecanismes tan anihiladors com en altres zones. Volem la integració del corrent en tots els òrgans del partit", sentència. Dissortadament, el diumenge 16, ES pot ser fulminantment escombrada de les directives del PSPV.

Ho confirma Ferré: "No créc que ES aconseguisca el 20% dels vots necessaris en una llista alternativa per a estar a les direccions del PSPV. No hi han d'estar. ¡Tant de bo que es poguera repetir el 100 per 100 de Madrid!", exclama.

El PSPV arriba a aquest VIencontre amb un cementeri ple de cadàvers i desapareguts. Una gran fossa comuna on destaquen les làpides d'un fum de quadres crítics i dissidents, sepultats per l'acerada dalla de l'oficialisme.

Al Congrés extraordinari de 1979, celebrat a València, va caure de la secretaria general l'ex-PCE-ML Joan Pastor, l'ocupà l'ex-LCR Joan Lerma, amb el 40% dels vots. Aleshores, Lerma comptava a València amb el primer president autonòmic, Josep Lluís Albinana, operava a Alacant amb García Miralles, i es garantia Castelló amb el conseller Felipe Guardiola. El criticisme havia quedat en les mans de Pastor, dels històrics amb Joaquim Ruiz Mendoza, i dels futurs membres d'ES i sectors sindicals. No existia el fenomen Ciscar i Rafael Blasco no era militant. Avui Pastor ha desaparegut i Albi-

nana també; igual que el primer alcalde democràtic de València, Ferran Martínez Castellano.

Al III Congrés, -Benicàssim, 1983- va aparèixer amb breu força el corrent dels nacionalistes, antics militants del socialisme autònom del PSPV; posteriorment rendit al PSOE. Eren el senador Alfons Cucó, l'ex-president de la Diputació de València, Manuel Girona, i l'actual vicepresident de les Corts, Vicent Soler. Desplaçats per Lerma i Miralles, s'evaporarien, i ja no es recuperarien mai més. Al IV Congrés -Alacant, 1985-, els renovadors i ES eren majoria. Però un pacte dels primers amb el Molt Honorable, el va catapultar de manera imparable.

Al V Congrés, de nou a València, Lerma i Miralles tornaren a imposar-se. Ciscar va plantar cara en solitari, i Blasco, abans oficialista, sorgia com un torpede comarcal a la Ribera Alta; mentre que Guardiola començava a caure en picat. Ara, el VI Congrés arriba amb la completa dominació de Lerma i el seu etern aliat, el guerrista Miralles; amb l'ex-conseller Blasco judicialment segrestat, i amb una greu erosió de Ciscar. Lerma serà senyor absolut del PSPV, encara que Ciscar continuarà a l'executiva. El pacte està ja fet.

L'aparell no perdona desviacions. La gestió municipal de l'ex-alcalde de València, Ricard Pérez Casado, ha estat cruelment desautoritzada pel mandat feudal de la macrocomarca de l'Horta, l'uguetista

Eduard Montesinos, director general de Treball i secretari del PSPV-València. Un antilemista de Lerma. "Contestaré dins del partit", adverteix disciplinadament Casado. Montesinos, com molts correligionaris, mostra certa por al retorn de l'antic renovador.

Pérez Casado té idees pròpies: "Les diferències tenen dret a situar-se, a estar presents als nostres òrgans. Cal reconèixer els corrents i la pluralitat". Aparcat de l'ajuntament i l'activitat política per Joan Lerma i Rafael Blasco, aleshores conseller, Casado s'afegeix a la demanda d'una convergència de l'esquerra real, "que, en la pràctica, està produint-se". Alhora que diu: "No veig públicament cap diferència entre Ciscar i Lerma".

Segurament té raó. L'ex-conseller d'Educació i Ciència, Cebrià Ciscar, vice-secretari general del PSPV; i diputat a 400 quilòmetres del seu país, no posarà traves a la maquinària guerrista. Ho comenta ell mateix: "Abans, ES i altres companys formaren part molt sovint de les mateixes llistes. Però ara no sé si voldran un acord dins de la candidatura majoritària". El *tour de force* és difícil, i ja inexistent. I Rafael Blasco està condemnat al silenci. "Però, en la mesura que no tinguen limitats els seus drets, Blasco i tots els militants estan perfectament legitimats per a decidir per ells mateixos", avisa Ciscar.

"Porte més d'un any entrebancat a fons per la querella", es queixa Blasco. Ara,

RAFA GIL

Ricard Pérez Casado

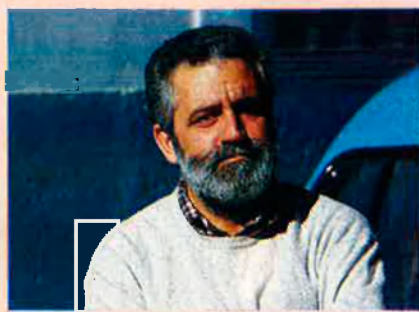
El 32 Congrés Federal ha estat el de la renovació sense renovadors, i el VI no donarà cap sorpresa, pel procés de discussió. Serà, bàsicament, de continuïtat i uniformitat. Necessitem una obertura real cap a la societat, i aquest hauria de ser el principal missatge. No quedar-nos dins de la corfa, i treballar per l'aprofundiment de l'autonomia, preparant políticament les bases d'un autèntic estat federal.

amb aquest important congrés, apareix de nou, i el fiscal anuncia judici per a gener. "Podien haver tractat això fa un any, i no ara". Blasco demana "acabar els pròxims quatre anys amb un desenvolupament modern del nostre país, i no fer tan sols mites de cara a Europa. Aquest partit no pot dissociar-se de la societat amb un tancament intern. Espere que estiga presidit pel debat sincer. Sense exclusions".

"¿Front comú amb Ciscar? Sumaria la nostra força, que no és en absolut modesta, amb qualsevol posició de renovació i d'acostament a les demandes socials. Si és Ciscar, bé; si és un altre, igual. Aniré al front de la meua gent, i espere poder parlar, encara que les condicions són ben difícils".

Manuel Rivas, ex-responsable de finances del PSPV, antileermista al final, i ara responsable d'organització de Democràcia Socialista, no manté cap il·lusió positiva sobre el PSPV: "El congrés tindrà la uniformitat que no ha tingut cap altre". Per a ell, serà molt important el tractament d'ES. "Garcés és un gran polític, un dels pocs quadres teòrics que sobreviuen a la desfeta ideològica del PSPV". Sobre Ciscar, diu: "El socialisme valencià no pot prescindir d'ell, però com a diferència ja no existeix". I de Blasco anota: "Ha mort políticament, encara que la justícia l'exonerarà. És un corredor de fons. Tal vegada, el més treballador de tots".

Ismael L. Belda

RAFAGIL

Vicent Garcés

Els objectius haurien de ser, sobretot, la revitalització de les perspectives socialistes per a l'economia del País Valencià, atenta als sectors populars i sensible amb els sindicats. I també una gran declaració de desenvolupament federal, aprofundir l'autonomia amb un nou impuls. Hem d'eixir de les trampes que ens ha col·locat la dreta, i en les quals hem caigut. Cal avançar en la democratització interna del partit.

Qui és amo governa

Encara que des de 1984 els socialistes gironins del PSC-PSOE aspiren a un programa i una organització autònoma de les decisions madrilenyes del carrer Ferraz, i a un grup parlamentari exclusiu a la Cambra Baixa, com antigament hi tenien, hauran de continuar esperant temps més propicis. Perquè les seues propostes no pogueren filtrar-se el passat octubre al VIé. Congrés del PSC-PSOE, davant l'hermetisme de l'aparell.

Aquell 1984 i a novembre, esmenes i documents aportats a la ponència-marc del IV Congrés dels socialistes catalans aconsellaven la supressió del cognom PSOE, de referència i dependència espanyola, i només que la sigla PSC a les circulars i propaganda del partit. L'aleshores secretari general del PSC-Girona, Sebastià Salellas, va demanar-ho. Per la seua part, l'alcalde de Girona, Joaquim Nadal, s'afegia al grup de notables que sotassignaven una fila catalana independent a la Carrera de San Jerónimo. Però, una vegada més, la finca comuna del PSOE no ha volgut oferir habitació pròpia al catalanisme socialista.

I és que l'oficialisme mana cada vegada més. A Catalunya, al País Valencià, i també a les Illes. L'acord i la síntesi va

RAFA GIL

Manuel Rivas

Les úniques idees són i seran les de l'oficialisme leermista. El seu ventall ideològic permet assumir des de la política liberal practicada per Solchaga i legalitzada pel 32 Congrés Federal, fins al radicalisme d'esquerra. García Miralles, a més de sord és miop, i plantejarà guerra al corrent ES, buscant el mimetisme de Madrid. No donaran resposta a la defensa d'un socialisme valencià. Salvaran persones, no valors.

ser la tònica de l'últim congrés celebrat pels socialistes insulars, que adoptaren la sigla PSIB, Partit Socialista de les Illes Balears, com a denominació d'origen. Durant tres anys l'aparell va estar monopolitzat pel corrent "Socialisme i Autonomia", dirigit per Joan March, ara nou secretari general, i Josep Moll, present a la nova executiva, mentre l'oficialisme, representat pel president del Congrés dels Diputats, Felix Pons, i per l'antic secretari de finances del PSOE, Emilio Alonso Sarmiento, comparteix el poder i la glòria que abans no posseïa. Pons fou elegit president del socialistes illencs.

Les negociacions van ser fàcils, i els pactes de família ja estaven segellats molt abans de l'encontre, un pur tràmit estatutari per a ocupar les primeres places a la premsa de l'arxipèlag. Encara que sense una relació estable, i molt menys orgànica, els militants de "Socialisme i Autonomia" van posar més l'orella a les voluntats reivindicatives d'UGT. Els de SiA sempre han donat suport a Francesc Obrador, alcalde del milionari municipi de Calvià i, fins fa dos mesos, secretari general dels sindicalistes balears que segueixen a Nicolás Redondo.

I.L.